

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11070** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] (ДИТ) срещу решение № 19869 от 22.01.2020г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав по анд № 5770/2019г.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на решението. Според касатора съдът неправилно е приел, че описанието на конкретните дължими действия в НП е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Моли касационната инстанция да отмени изцяло решението на СРС.

Подадена е и частна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] (ДИТ) срещу Определение от 22.01.2020г. на СРС, НО, 8- ми състав, постановено по нахд № 5770/2019г. в производство по реда на чл.248 ГПК, с което е оставена без уважение молбата на ДИТ С. за изменение на решението в частта за разноските.

Ответникът, А. Д. Г., чрез процесуален представител, оспорва касационната и частната жалба, излага доводи за правилност на обжалваните съдебни актове и моли съда да ги остави в сила. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите за неправилност на съдебния акт и прецени събраните и приети писмени доказателства, приема от

фактическа страна следното:

С решение № 19869/22.01.2020г. по нахд № 5770/2019г. на СРС, НО, 8-ми състав, е отменено наказателно постановление № 22-003028 от 03.11.2016г., издадено от Директора на Д“ ИТ“- С., с което на А. Г. за нарушение на чл. 27 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лева.

С отмененото НП А. Г. е наказан, след като на 21. 09.2016г. в [населено място], на строеж в кв. Д. запад, р-н Изгрев, [улица] станала злополука. Работникът Н. Г. паднал по време на работа от скеле на около 10 м. височина. Скелето не било въведено в експлоатация. Актосъставителят и административнонаказващият орган приели, че А. Г. не е проследил спазването на здравословни и безопасни условия на труд от пострадалия и квалифицирали извършеното като нарушение на чл. 27, т.1 от Наредбата за № 2 от 22.03.2004г.

За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че АУАН и последвалото го НП са издадени без в тях да е въведено словесно описание на онези обстоятелства, които очертават механизма на твърдяното административно нарушение.

Така постановеното решение е правилно.

Съгласно чл. 42, т. 4 ЗАНН актът за установяване на административното нарушение трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Това изискване следва да се преценява с оглед на това дали в АУАН са изложени фактически твърдения за всички осъществени елементи от състава на административната норма, която според съставилия акта е нарушена от санкционираното лице. Посоченият пропуск е свързан с нарушение на нормите на чл. 42, т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН и във всеки случай води до съществено нарушение на правото на защита на обвиненото в извършване на административно нарушение лице.

В конкретния случай НП е издадено в нарушение на императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Неспазването на така установените нормативни изисквания, има за последица постановен в съществено нарушение на закона акт. Изискването за обосноваване на наказателното постановление е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите, страни в административнонаказателното производство.

В случая от обстоятелствената част на АУАН и НП не става ясно в какво се изразява противоправното поведение на наказаното лице. Смисълът на точното описание на нарушението и на обстоятелствата, при които същото е извършено, и посочването на законните разпоредби, които са били нарушени виновно, се състои в това нарушителят да бъде запознат със съдържанието на акта и така да бъде наясно за какво конкретно нарушение ще му се търси отговорност, за да може да реализира пълноценно правото си да възрази срещу обвинението, което му се отправя.

Както правилно е приел СРС изписването на съдържанието на правната норма не освобождава контролния орган от задължението да очертае фактите, касаещи установените обстоятелства, тъй като субектът на отговорността следва да се брани срещу факти, а не срещу правото. Това нарушение е довело до нарушаване правото на защита на ответника по касация.

По изложените съображения доводите в касационната жалба се явяват неоснователни,

а решението а СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Неоснователни са и доводите в частната жалба срещу Определение от 22.01.2020г. на СРС, НО, 8- ми състав, постановено по нахд № 5770/2019г. в производство по реда на чл.248 ГПК, с което е оставена без уважение молбата на ДИТ С. за изменение на решението в частта за разноските.

С решението от 22.01.2020г. на СРС, НО, 8-ми състав по анд № 5770/2019г., е отменено НП, Д „ИТ“ е осъдена да заплати на А. Г. сумата от 2880.00 лева, представляваща възнаграждение за един адвокат за съдебното производство.

Съдът е приел, че Г. чрез процесуалния си представител е приложил по делото надлежно пълномощно, договор за правна защита и съдействие, както и опис на направените разноски в производството. Отчел и факта, че производството е било разглеждано от друг съдебен състав, протекло е касационно производство, с последващо повторно разглеждане на делото от първа инстанция.

Частната жалба е допустима, подадена от надлежна страна, разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Отговорността за разноски в съдебно-административното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Тази отговорност произлиза от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 1 ГПК се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на лицето, в чиято полза е решено делото. Щом административният акт, предмет на съдебен контрол бъде отменен като незаконосъобразен, разноските на адресата се възлагат в тежест на бюджета на издателя на акта, респ. когато жалбата срещу този акт бъде отхвърлена, разноските се присъждат в тежест на инициралата спора страна. Отговорността за разноски може да бъде осъществена само по висящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред съответната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересованата страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски.

Съгласно чл. 80 ГПК „страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските“. В настоящия случай е приложен по делото списък по чл. 80 ГПК, в който конкретно са изброени направените от А. Д. Г. разноски. Същите в първоинстанционното производство са своевременно поискани. Възнаграждението за адвокат е определено съгласно представен списък с разноски, като първоинстанционният съд е отчел вида и количеството извършена дейност по процесуалното представителство на страната.

По изложените съображения, определението от 06.10.2020г. на СРС, НО, 8-ми състав по нахд № 5770/2019г. е правилно и на основание чл.221 ал.2 във вр. чл.236 АПК следва да бъде потвърдено.

В настоящето производство ответникът по касация своевременно заявява претенцията си за присъждане на разноски, но доколкото липсват доказателства да са направени такива, разноски не следва да се присъждат.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXII касационен състав, на

основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл.236 от АПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 19869 от 22.01.2020г. на Софийски районен съд, НО,
8-ми състав по анд № 5770/2019г

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 06.10.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
НО, 8-ми състав, постановено по нахд № 5770/2019г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: